

středa

1

říjen

I řekl jim: Vizte a vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčeho život jeho záleží.

Lukáš 12,15

Bohatý nebo spokojený?

Týden co týden sázejí tisíce lidí ze svých vydělaných peněz málo nebo více v Sazce nebo loteriích a doufají, že budou mít štěstí a že na ně připadne velká výhra. Protože většinou nedostanou nic anebo jen málo, kolísají jejich pocity mezi nadějí a úzkostí, mezi očekáváním a zklamáním. Síla jejich pocitů se zvětšuje nebo slábne. Upírají svou naději stále znovu k náhodě a sklízají od náhody většinou zklamání. A to, co je žene, je přání zbohatnout.

Víte, co Bůh říká k takovému smýšlení? V Bibli je napsáno: „Kteří pak chtějí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osídlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, které pohřžují lidi v zahynutí a v zatracení. Kořen zajisté všeho zlého jest milování peněz, kterýchž někteří žádostivi byvše, pobloudili od víry, a sami se naplnili bolestmi mnohými.“ (1. Timoteovi 6,9.10)

Co tedy máme dělat? Je snad něco lepšího, než být bohatý? Co nám doporučuje Bible? „Jest pak zisk veliký pobožnost, s takovou myslí, která na tom, což má, přestati umí. Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bez pochyby že také nic odnésti nemůžeme. Ale majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme.“ (1. Timoteovi 6,6–8) A tak můžeme souhrnem říci: Mysl, která je spokojená s tím, co má, je matkou spokojenosti. Co chceme více?

středa 1. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **2** říjen

Žádostivě očekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mně, a vyslyšel mé volání. A vytáhl mne z čisterny hlučící, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil.

Žalm 40,2.3

Jeden mladý muž, kterého Pán Ježíš osvobodil od drogové závislosti, učinil svým přátelům malý proslov o 11. kapitole Evangelia Jana:

„Chci vám vyprávět, co Pán Ježíš může. Může vzkřísit mrtvé, a to jen prostým slovem: „Pojď z hrobu ven!“ – bez magie, bez zaklínadel, bez kadidla a stimulující hudby. On prostě promluvil a Jeho slova působila. On mluvil také ke mně. Já jsem byl rovněž

mrtvým. Zavolal mne z mého světa snů působeného drogami. Sám jsem si nemohl pomoci. Biblí, Svým slovem mne zavolal a Jeho slovo na mne působilo. Dříve jsem křesťanům vždycky říkal: „Vy jen mluvíte.“ Nyní jsem zakusil slova Pána Ježíše jako lék. Opravdu působí – skutečně a střízlivě.

Ale v příběhu, který jsem četl a o kterém vám vyprávím, je napsáno ještě více. Ten mrtvý ležel už čtyři dny v hrobě. Už začal rozklad a on zapáchal. Vy, kteří jste mne dříve znali, víte, že i já jsem zapáchal. Mnozí z vás zapáchají také. Ale to Pánu Ježíši nevadí. On si nezacpává nos. Podívá se na nás a řekne: „Pojď ven!“ To úplně stačí. Pro mne to je skutečně dost. Jsem Bohu vděčný, že mi dal vidět a zakusit, co Pán Ježíš může. A o tom jsem vám chtěl vyprávět.“

---

2. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek

3

říjen

A chtěl-li by se hádati s ním, nemohl by jemu odpověditi ani na jedno z tisíce slov.

Job 9,3

Lidé kolem nás mají mnoho předsudků: předsudky vůči ženám; předsudky vůči mužům; předsudky proti cizincům; předsudky proti křesťanům a předsudky proti Bohu. Jsme-li upřímní, musíme připustit, že i my si velmi rychle vytvoříme nějaký předsudek, kterým většinou vztah spíše zhoršíme než posilíme.

Věřící křesťané jsou často označováni za pokrytce nebo fanatiky. Jejich bližní se domnívají, že jejich chování a jejich styl života jsou jen předstírané. Ale pomysleme na to,

že žádný člověk nemůže druhému vidět do srdce. Pravý křesťan nepředstírá zbožnost. Jeho chování v životě vyvěrá z přesvědčení srdce. Chtěl by být věrný Pánu Ježíši, ve kterého věří a který jej vykoupil, a rozhodně Ho následovat. – My, kteří se nazýváme křesťany, bychom se měli ptát: Vyvěrá můj život z opravdového přesvědčení srdce, anebo druhým něco předstírám?

Je zlé, když lidé mají předsudky proti Bohu. Když si myslí, že Bůh nechává světu prostě volný průběh a nepodniká nic proti zlu. Někteří se ptají: Jak může dopustit všechnu nespravedlnost ve světě? Zapomínají však, že věčný Bůh je svrchovaný, a stejně tak zapomínají, jak svévolně a bezbožně oni sami žijí ve vztahu ke svému Stvořiteli. Ten, kdo se v tomto životě nevyrovná s Bohem tím, že Mu vyzná své hříchy a uvěří ve Vykupitele Ježíše Krista, bude od Něho jednou povolán k odpovědnosti – a před Bohem oněmí.

---

3. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **4** říjen

Běda mně, jižť zahynu, proto že jsem člověk poškrvněné rty maje, k tomu u prostřed lidu rty poškrvněné majícího bydlím.

Izaiáš 6,5

Ztracen – a co teď?

Zděšené zvolání: „Běda mně, jižť zahynu,“ pochází od proroka Izaiáše, když se mu Bůh ukázal ve Svém svatém chrámu. Izaiáš okamžitě cítil, že tak, jak je, nemůže obstát v Boží přítomnosti. Co měl dělat? Mohl dělat jenom to, co dělá ztracený člověk, totiž nic, neboť byl ztracený!

Stejně tak málo můžeme my přispět ke své záchraně. Můžeme se jen nechat zachránit Pánem Ježíšem. Ale musíme nejdříve:

- uznat, že jsme nežili podle Boží vůle;
- doznat, že jsme hřešili proti Bohu a proti lidem;
- mít ochotu se před Ním pokořit;
- vyznat své hříšné myšlenky, slova a skutky;
- přijmout Jej vírou do svého srdce a
- předat Mu vůdčí roli ve svém životě.

Jen když chceme jít s pokorou takovou cestou, může nám Bůh ve Své nevyzpytatelné milosti odpustit.

---

4. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle

5

říjen

Jestliž pak to napsáno ne pro něj toliko, že jemu počteno bylo, ale i pro nás, kterýmž bude počteno, věřícím totiž v toho, kterýž vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých.

Římanům 4,23.24

Myšlenky k Epištole Římanům

Abraham uvěřil Bohu, „kterýž obživuje mrtvé, a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly“ (17. verš). A jeho víra v Boha mu byla „počtena za spravedlnost“. Tak to stojí už ve Starém zákoně v 1. Mojžíšově 15,6.

Když to Bůh dal zapsat ve Svém Slově, měl už na zřeteli také lidi novozákonní doby – naší doby. Abraham nám měl posloužit jako příklad. Abraham věřil Bohu, jenž může vyvést život ze smrti, a právě tak věří každý pravý křesťan v Boha, „kterýž vzkřísil Ježíše

Pána našeho z mrtvých“. Tato víra je i dnes „počtena za spravedlnost“.

V kapitole 3,25.26 bylo ospravedlnění spojeno s „vírou v *Ježíše*“ a „vírou v jeho *krev*“. Tam byla u *obětní smrti* Ježíše Krista v popředí myšlenka smíření, jímž byly plně uspokojeny Boží svaté požadavky vzhledem k hříchu.

Na konci čtvrté kapitoly je ospravedlnění spojeno s vírou v *Boha* a se *vzkříšením* Ježíše Krista.

Zatím co Abraham věřil, že Bůh *může* vzbudit a také *vzbudí* život ze smrti, věří křesťan, že Bůh vzkřísil Ježíše z prostřed mrtvých. Křesťan může tedy *hledět zpět* na vykonané dílo vykoupení a také na potvrzení tohoto díla Bohem, neboť Bůh „vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých“.

(pokračování příští neděli)

5. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **6** říjen

Přijde hodina, v kterou všichni, kteří v hrobech jsou, uslyší hlas jeho. A půjdou ti, kteří dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteří zlé věci činili, na vzkříšení soudu.

Jan 5,28.29

Náš biblický verš obsahuje jasné vyjádření k tématu: „Co přijde po smrti?“ Zde slyšíme, že „všichni, kteří v hrobech jsou“ – to jsou všichni lidé, kteří už zemřeli – jednou uslyší hlas Ježíše Krista, Božího Syna. Oni ještě existují, nebo „Bohu jsou všichni živi“ (Lukáš 20,38). Proto také budou reagovat na volání Ježíše Krista ke vzkříšení. Všichni vstanou a nikdo se jich nebude ptát na to, zda chtějí nebo nechtějí.

Pak ale jsou jmenovány dvě skupiny lidí. Jednu tvoří ti, kteří „dobré věci činili“, to znamená, že takový člověk vedl život ve víře v Pána Ježíše Krista. Neboť ten, kdo Jej vírou přijme nyní, v této době, obdrží od Boha život – zcela nový, jiný život, který už není poddán smrti: věčný život. Je to život z Boha samého. Je to život, který věřícího uschopňuje, aby mohl jednou být u svého Pána ve slávě nebe a aby od Něho už nikdy nebyl odloučen.

Ve druhé skupině jsou lidé, kterých se týká to druhé vzkříšení, vzkříšení soudu. Jsou to lidé, kteří vedli život bez Boha. I tito lidé vstanou. Ale bude je čekat Boží hněv a spravedlivé odsouzení k věčnému trápení.

A proto když vám někdo chce namlouvat, že smrtí je všemu konec, nevěřte mu!

---

6. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý 7 říjen

A když porušitelné toto obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč...: Pohlcena jest smrt ve vítězství.

1. Korintským 15,54

V minulém roce přinesly noviny zprávu o revolučním pokroku v tak zvané genetice. (Geny se nazývají nositelé dědičnosti v buňkách těla.) Mezinárodní „Human-Genom-Projekt“ oznamoval rozluštění lidské dědičnosti. Vědci z celého světa mluvili o milníku v historii lidstva. Nyní prý začne, tak to zprávy říkaly, nový věk lékařství. Znalost lidské dědičnosti je prý branou k novým, úspěch slibujícím způsobům léčení.

Avšak vedle těchto nadšených zpráv bylo možné číst ještě něco, co mne zarazilo: „Ne-

smrtelnost zůstává snem.“ I když se této zprávě žádný vědec nediví, přesto z ní vysvítá touha uniknout mučivému strachu ze smrti a umírání. A lékařství tu nemůže pomoci.

Ale skutečně není naděje? Co k tomu říká Bible? Ta mluví jasně a srozumitelně o tom, že existuje nesmrtelnost. A říká nám také, jak ji člověk může dosáhnout: Ježíš Kristus „zahladil smrt, život pak na světlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium“ (2. Timoteovi 1,10). Abychom mohli mít podíl na tomto požehnání, musíme věřit evangeliu. Ten, kdo se obrátí k Bohu a uzná, že se proti Němu provinil, a uvěří v Ježíše Krista, obdrží věčný život. Je to život, který přetrvá naše bytí na zemi a je vyvýšený nad hřích a smrt. Znamená to být věčně s Kristem u Boha.

---

7. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

8

říjen

Pane, ke komu půjdeme? Slova věčného života máš. A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.

Jan 6,68.69

Kdo může odpovědět na mé otázky?

Proč existuji? Odkud přicházím? Kam jdu?
Na co tu jsem? Proč tu je zlo, utrpení, smrt?

Všechny tyto otázky vyžadují odpověď. Jen tak je nezaženu. A tak hledám. Hledám, ale nic nenacházím. Filozofie a náboženství se sice pokusily mi pomoci, ale každá odpověď, kterou mi daly, vedla k další otázce. „Údajně jsem na svět přišel náhodou; žiji, protože mi nic jiného nezbyvá; a – nevyhnutelný úděl – jednou zmizím. Mohlo se stát, že bych se byl vůbec nenarodil. Mohlo

být, že bych nežil. A že jednou zemřu, tomu nemohu zabránit. Jsem tu a nevím vlastně proč.“ – Kde tu je nějaký smysl?

Ale přece existuje Kniha, která už po staletí tvrdí, že existuje Stvořitel, který mi něco chce říci. To vzbuzuje můj zájem. A tato Kniha má obsahovat uspokojivou odpověď pro všechny, kteří si dají práci s tím, aby ji četli. To bych přece mohl někdy učinit!

Otevřel jsem tuto Knihu, četl jsem Bibli! Čtu ji stále. Každý den v ní objevuji něco více o Bohu, svém Stvořiteli. Je to mocný, spravedlivý, svatý Bůh, plný lásky, který dává odpověď na všechny mé otázky a který mi ukazuje, co život skutečně je. A tento život nalézá svůj smysl, když známe toho jediného pravého Boha a toho, kterého On poslal, Ježíše Krista.

---

8. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

9

říjen

I stál lid, dívaje se. Lukáš 23,35

V popisu ukřižování Pána Ježíše mluví Lukáš o *lidu, který tu stál a díval se*, zatím co Matouš a Marek se zmiňují o těch, *kteří chodili mimo něj* a rouhali se. Lukáš popisuje tedy ty lidi, kteří zaujímají vůči ukřižovanému Ježíši z Nazaréta neutrální postoj. Jsou přítomni ukřižování a vidí všechno, co se děje. Slyší posměch a utrhaní svých vůdců i římských vojáků. Jistě si všimli i známých Pána Ježíše, kteří stáli zdaleka. Slyšeli svědectví jednoho z pověšených zločinců, stejně jako slova dohlížejícího setníka. V té chvíli jsou dojatí, a přece zůstali neutrální. Po smrti ukřižovaného čteme: „A všichni zástupové, přítomní tomu divadlu, hledíce na

to, co se dalo, tepouce prsy své, navracovali se.“ (Lukáš 23,48)

Je to špatný postoj, když někdo chce zůstat vůči Pánu Ježíši neutrálním. Možná že jsou city vzrušeny při čtení nebo při slyšení příběhu Jeho utrpení, ale když zůstane vnitřní lhostejnost, tato neutralita vůči Pánu Ježíši, pak je to tragické. Bůh lidi tak miloval, že Svého vlastního Syna za ně na kříži obětoval, aby mohl hříšníky omilostnit a odpustit jim viny. A člověk na to nereaguje! Chce vůči Ježíši Kristu zůstat neutrálním – a tak opovrhne Bohem a Jeho láskou. Tento postoj je snad horší než otevřený odpor vůči Bohu.

---

9. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **10** říjen

I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí!

1. Mojžíšova 3,4

Satan je nepřítelem každého křesťana a každé křesťanské rodiny. Úspěšně napadl už první lidský pár. Jak to bylo možné? Protože Adam a Eva se neopírali rozhodně o Boží slovo. Když pro nás není Boží hlas absolutně závazný a my posloucháme ještě jiné hlasy, bude to mít podobné následky jako u Adama a Evy.

Jestliže se v srdci nerozhodneme, že budeme poslouchat Pána, tak jak mluví skrze Svě Slovo, budeme naslouchat falešnému hlasu jako Adam a Eva. Tím v našich srdcích vznikne pochybnost o Bohu a o Jeho lásce.

Protože první lidský pár naslouchal hadovi, jednal v nezávislosti na Bohu. Jak to chceme činit ve svých rodinách? Má tu být směrodatné jen Boží slovo nebo jednáme také ještě tak, jak to sami považujeme za dobré, tedy nezávisle na Bohu?

Když Adam a Eva skrze svévoli a neposlušnost vůči Bohu upadli do hříchu, začali své pochybení omlouvat. Každý přesunoval vinu na druhého. Jak často se to stává i v našich rodinách! Udělali jsme něco špatného, snad jsme zbloudili od Pána a Jeho Slova; a nyní se začínáme omlouvat, srovnáváme se s druhými nebo se pokoušíme činit druhé odpovědnými za své chyby. Odklon od Boha a Jeho Slova má vždy zlé následky.

---

10. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota

11

říjen

Nebo jsem se bál tebe, ježto jsi člověk přísný: béřeš, čeho jsi nepoložil, a žneš, čeho jsi nerozsíval.

Lukáš 19,21

Pán Ježíš mluvil často k lidem ve Svém okolí v podobenstvích, která názorně přibližovala pravdu. Zde jde o služebníka, který ne-hospodařil s prostředky svého pána věrně. Služebník tvrdí, že při známé přísnosti pána se bál jednat s tím, co mu bylo svěřeno, tak, aby to přineslo zisk. Tím Pán Ježíš vkládá tomuto služebníkovu do úst úsudek, který skutečně mnoho lidí proti Němu vznáší. Je to úsudek takových, kteří by Pána Ježíše mohli znát lépe, jen kdyby chtěli.

Člověk může být velmi rychle hotov s tím, co Pán Ježíš říkal, aniž by si dal práci o tom vů-

bec přemýšlet nebo se přesvědčit o skutečnostech. Stejně tak dokáže člověk Krista prostě nechat být s odůvodněním, že jeho Osoba už pro nás nemá žádný význam. Jiní se ptají: Jestliže Kristus je skutečně Pán, proč je na světě tak mnoho hrozných věcí? To je také pohodlná cesta, jak se Mu vyhnout. Tak má dnes mnoho lidí o Ježíši Kristu zkreslený obraz a nechávají se svými smyšlenkami vést. Když se lidé tímto způsobem snaží uniknout vládě Božího Syna, nemůže to zůstat bez závažných následků.

A nyní k otázce samé: Pán Ježíš Kristus se obětoval na kříži, „spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu“ (1. Petra 3,18). Je tu možné mluvit o přísném muži? Je správné mluvit o přísných mravních nebo náboženských povinnostech a břemenech, zatím co Pán podává záchrannou ruku každému, kdo Mu vyzná Svou vinu a věří v Něho?

---

11. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

12

říjen

Kterýž (*Ježíš, náš Pán*) vydán jest pro hříchy naše, a vstal z mrtvých pro ospravedlnění naše.

Římanům 4,25

Myšlenky k Epištole Římanům

3. a 4. kapitola Epištoly Římanům nám ukazují smrt a vzkříšení Ježíše Krista jako základ pro ospravedlnění hříšných lidí. V kapitole 3,25.26 je to víra v Ježíše a Jeho krev, na základě níž prohlašuje Bůh hříšníka za spravedlivého. Zároveň je ale ukázáno, že Bůh sám se prokazuje jako spravedlivý, když takto jedná. Oběť smíření staví tedy na světlo také Boží spravedlnost.

Zde, na konci 4. kapitoly, je zdůrazněno, že Ježíšovo vzkříšení se stalo rovněž „pro naše ospravedlnění“. Avšak je také důkazem

toho, že Ježíš Kristus sám byl „ten Spravedlivý“ (srovnej s 1. Petra 3,18). Je důkazem toho, že nezemřel pro vlastní vinu, nýbrž za hříchy druhých jako Zástupce. Bůh „nedopustil svatému svému viděti porušení“ (Žalm 16,10). A věřící křesťan je s Kristem spojen v Jeho smrti i v Jeho vzkříšení. Tato myšlenka je v pozdějších kapitolách Epištoly Římanům ještě prohloubena.

Ve smrti našeho Pána byla úplně zaplacená celá životní vina všech, kdo v Něho uvěří. Jeho vzkříšení je jakoby potvrzením o přijetí, že skutečně vše je zaplacené. Je důkazem a vyhlášením toho, že věřící je osvobozen od každého závazku dluhu. A přesně to znamená ospravedlnění: úplné osvobození od všeho, co bylo proti člověku. – Ten, kdo je takto ospravedlněn z víry, má „pokoj s Bohem“. V 5. kapitole to je rozvinuto dále.

(pokračování příští neděli)

12. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí

13

říjen

**Neboť nic není skrytého, což by nemělo
býti zjeveno; aniž jest co tajného, ježto by
nemělo býti zvědíno.**

Lukáš 12,2

Naše hříchy

Jeden astronom konal svým teleskopem pozorování zapadajícího Slunce. Když zaostřil své čočky, uviděl vrcholek kopce několik kilometrů od místa pozorování. Na kopci rozeznal dva chlapce, kteří kradli v sadu jablka. Jeden hlídal a druhý trhal. Domnívali se, že je nikdo neuvidí. Avšak astronom pozoroval každý jejich pohyb.

Mnohem lépe vidí Boží oko vše, co my činíme, ať je to na veřejnosti nebo v skrytu. Je to znepokojující myšlenka a mohla by nás

přivést k zoufalství. Ale Bůh nejen vidí a registruje to, co děláme, On chce také odpustit a shladit, když k Němu přijdeme v pokání a s vyznáním svých hříchů.

Bůh je hotov:

- odpustit všechny hříchy (1. Jana 1,9);
- uvrhnout je do hlubokosti mořské (Micheáš 7,19);
- odejmout je a shladit (Izaiáš 6,7);
- přikrýt je (Žalm 32,1);
- shladit je (Skutky ap. 3,19; Židům 9,26);
- nikdy na ně už nevzpomínat (Židům 8,12).

Nemůžeme své hříchy před Bohem skrýt. Také není možné je vzít zpět. Proto Mu je upřímně vyznejme a přijměme Jeho milostivé odpuštění.

---

13. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **14** říjen

Tedy Židé vzbouřili ženy nábožné a pocitivé a přední měšťany, a vzbudili protiventství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnanli je z končin svých. Skutky ap. 13,50

A zažžení byvše závistí Židé nepovolní, a přivzavše k sobě některé lehkomyšlné a nešlechtné lidi, a shlukše se, vzbouřili město. Skutky ap. 17,5

Už na počátku křesťanství naráželo zvěstování evangelia na odpor. Ale je zajímavé, že to nebyla určitá třída lidí, která se vzpírala tomuto poselství. Židé, vznešení Řekové a také nešlechtní lidé z ulice napadali apoštola Pavla a jeho průvodce.

A jak je tomu dnes? Od oněch dnů se mnoho nezměnilo. Když jde o odpor proti Bibli,

jsou i dnes zcela rozdílné společenské kruhy náhle zajedno. Nikdo nehledá ve spisech básníků a historiků starých Římanů a Řeků rozpory. Ani na to nepomyslí. Jen Bibli nedokáže člověk nechat na pokoji – protože mu říká pravdu ohledně jeho samého.

Přesně tak lidé odporovali Božímu Synu, když žil zde na zemi. Nenáviděli Ho, protože jim říkal pravdu. Druhé lidi nechávali na pokoji. A když se člověku v jeho nenávisti podařilo Pána Ježíše odstranit a ukřižovat Ho mezi dvěma lotry, tu se diváci neposmívali těm dvěma zločincům, nýbrž Jemu, Božímu Beránku, jenž byl bez poskvrny.

Ale co je to platné, když se takto vehementně napadá pravda, která je člověku nepohodlná? Nic! Pravda tím není žádným způsobem dotčena. A jednou povede Bůh k odpovědnosti a odsoudí na základě absolutní pravdy Svého Slova všechny lidi, kteří odmítli Jeho Slovo a evangelium Jeho milosti.

---

14. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

15

říjen

(Apoštol Pavel napsal:) **Čas rozdělení mého nastává. Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval.**

2. Timoteovi 4,6.7

Poslední kapitola

V prostorách „Britské a zahraniční biblické společnosti“ v Londýně je možné vidět dojemný obraz malíře J.D. Penroseho. Představuje výjev z roku 735. Je vidět starce, jak sedí na židli s manuskriptem v ruce. Před ním sedí mladý muž a píše, co mu je diktováno. Jde o Adama Bedu, zvaného „ctihodný“, jak dokončuje svůj překlad Janova Evangelia do anglosaské řeči. Obraz nese název „Poslední kapitola“.

Stařec si je pravděpodobně vědom své slabosti a cítí, že zároveň dospěl k poslední kapitole svého života. Ale má jistotu, že smrt má přístup jen k jeho tělu, které pak bude očekávat na vzkříšení. Úsměv, vyjadřující důvěru, osvětluje jeho tvář. Jeho duch, který už pocituje Boží pokoj, půjde k Ježíšovi do ráje (Lukáš 23,43).

„Poslední kapitola“ – dvě dojemná slova. Připomínají nám, že i pro každého z nás přijde poslední chvíle, kdy na poslední stránce knihy našeho života bude dole stát slovo „konec“. Jestliže máme před svatým Bohem jasno o tom, že potřebujeme osobního Vykupitele, a když jsme Jej našli v Ježíši Kristu, pak bude poslední kapitola našeho bytí přístupem k blažené věčnosti, kde budeme „vždycky s Pánem“.

---

15. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **16** říjen

O půlnoci pak stal se křik: Aj, ženich jde, vyjděte proti němu. Tedy vstaly všechny ty panny, a ozdobily lampy své. Bláznivé pak opatrným řecky: Udělte nám oleje svého, neboť lampy naše hasnou.

Matouš 25,6–8

Pán Ježíš vyprávěl podobenství o deseti pannách, které měly svými lampami svítit svatebnímu páru a jejich hostům. V Orientu to bylo tehdy zvykem. Ženich se však zdržel déle, než se čekalo, a tyto panny usnuly. O půlnoci ale zaznělo volání: „Aj, ženich jde!“ Nyní se ukázalo, že tu byly dva druhy panen: Jedny vzaly své lampy a nádoby s olejem, druhé měly jen své lampy. Olej *nevzaly*.

Toto podobenství představuje stav křesťanstva až do dnešního dne. Usnutí všech panen ukazuje na to, že v křesťanstvu se naděje na příchod Pána ke vtržení věřících během staletí naprosto ztratila. Teprve asi 200 let je tato pravda znovu zvěstována.

Moudré panny představují všechny křesťany, kteří prožili opravdové obrácení se k Bohu, a nyní mají nový, věčný život. Bláznivé panny jsou ti lidé, kteří jsou pokřtěni a přiznávají se ke křesťanství, ale nemají život z Boha. Podobenství ukazuje, že vnější křesťanské způsoby, účast na večeři Páně nebo křesťanská činnost jsou jen lampou bez oleje, jestliže člověk nezná Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele.

Na konci podobenství stojí bláznivé panny venku před zavřenými dveřmi a Pán je odmítá slovy: „Amen pravím vám, neznám vás.“ – Jak vážné varování!

---

16. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **17** říjen

A protož dám jemu díl pro mnohé, aby s nescíslnými dělil se o kořist, proto že vyžil na smrt duši svou.

Izaiáš 53,12

Co je to za tajemný výrok! Někdo, kdo zůstává nejmenovaný, dosáhne neobyčejné moci a vlastnictví. A to všechno proto, že vytrpěl potupnou smrt.

Prorok Izaiáš vykresluje v této kapitole své knihy mocnou a obsáhlou podívanou. Začíná líčením muže, kterého jeho okolí neuznávalo, jemuž nebyla cizí žádná bolest a žádné utrpení. Při všem zlém jednání s ním zůstal tichý, oddaný. Žádné vypoodobnění nemohlo být výstižnější, než srovnání s beránkem, který stojí před svou porážkou. Tak

němý a bez odmluvy zůstal ten nezištný trpitel.

O staletí později vystoupil v Izraeli Jan Křtitel a ukazoval na jiného, jenž je větší než on sám. Nazývá Ho Božím Beránkem! Kdo z jeho současníků znal Knihu Izaiáše, musel vědět, o co jde. Jan Křtitel mluvil o Božím Beránku a říkal předem o Ježíši Kristu všechno to, co se o několik let později bod za bodem naplnilo: Ježíš Kristus, Boží Syn, se stal velkým a jediným zástupcem provinilých lidí!

To vše přesahuje lidské chápání. Zvláště ale to, že Bůh nechal Svého Syna trpět bez viny. Stál za tím jedinečný plán a Kristus ho naplnil v každém směru. Není divu, že Bůh Jej po Jeho vzkříšení vysoce poctil a dal Mu zaslíbení, jaká se nedostala a nedostanou nikomu jinému. A jaký je do budoucnosti Boží plán ohledně Jeho Syna? Stane se nejvyšším Soudcem a Pánem všech pánů.

---

17. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

18

říjen

V těchto pak posledních dnech mluvil nám (*Bůh*) skrze Syna svého.

Židům 1,1

Viztež, abyste neodpírali mluvícímu.

Židům 12,25

Jsou vidět všude: mladí lidé „s dráty v uších“ a kazetovým nebo CD-přehrávačem v kapse. Oddělují se tím od svého okolí, aby se nechávali omamovat a utloukat svou hudbou.

Tyto přenosné přístroje se svými nepatrnými sluchátky jsou prima prostředkem, který dovoluje neposlouchat to, co se děje kolem nás, co jde člověku na nervy a zlobí ho. Můžeme konečně poslouchat to, co se nám líbí, a nemusíme brát ohled na druhé. – Ale

tyto přístroje podporují také naši izolaci, naše sobectví, takže se ještě více soustředíme jen sami na sebe. – Když Pán Ježíš prohlásil něco důležitého, vícekrát řekl: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“ Jsou věci, které člověk musí slyšet, i když se mu nelíbí.

Nejdůležitější je, abychom slyšeli Boha, když mluví. Dělá to různým způsobem.

– Nejprve bezeslovnou řečí stvoření: „Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje. Den po dni vynášší řeč, a noc po noci ukazuje umění.“

– Pak skrze evangelium: „Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.“

– Nakonec mluví Bůh často skrze události, které posílá nebo dopouští.

Měli bychom otvírat své ucho Božímu hlasu a poznávat, když mluví.

---

18. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

19

říjen

Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho Je-zukrista. Římanům 5,1

Myšlenky k Epištole Římanům

Ve 3. a 4. kapitole ukázal Pavel skutečnost, že hříšníci mohou být před Bohem ospravedlněni jen skrze víru, prostou vírou v Krista a v Boha, který Jej vzkřísil z mrtvých. V prvních jedenácti verších 5. kapitoly ukazuje apoštol slavné výsledky, které ospravedlnění věřícímu přináší. Jako první je zmíněn „pokoj s Bohem“.

Epištola Koloským 1 říká, že Ježíš Kristus učinil pokoj skrze krev Svého kříže. Jeho smírcí dílo je základem pro to, aby ti, kteří jsou nazváni „odcizení“, ba „nepřátelé“ Boží, mohli být s Bohem smířeni (20.–22. verš). Osobní podíl na tomto pokoji člověk obdrží ospravedlněním z víry.

Pokoj s Bohem není žádným způsobem závislý na rozpoložení mysli věřícího, neboť spočívá na skutečnostech, které se staly *mi-mo* člověka: Ježíš Kristus Svou smrtí smířil všechny hříchy věřícího a Bůh na základě tohoto díla hříšníka ospravedlnil. Proto je pokoj s Bohem něco pevného.

Věřící křesťan ví, že je od Boha přijat. Jeho svědomí jej už neobviňuje – už mu není kladen k tíži žádný hřích, protože Kristus učinil za hříchy smíření. Proto vládne mezi Bohem a křesťanem ustavičný pokoj.

Tento jednou provždy založený pokoj s *Bohem*, který věřící „má“, nesmí být zaměňován s „*pokojem Božím*“, o kterém Bible mluví jiným způsobem. Boží pokoj dává křesťanu radost a sílu tou mírou, jak skutečně žije v nerušeném obecenství s Bohem (srovnej s Filipským 4,6.7).

(pokračování příští neděli)

---

19. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pondělí **20** říjen

Zdaliž se ukryje kdo v skrýších, abych já ho neshlédl? dí Hospodin.

Jeremiáš 23,24

A není stvoření, které by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše.

Židům 4,13

Stoupáme po horské stezce a v dáli slyšíme stále hlasy. Ačkoli se rozhlížíme do všech stran, nikoho nad sebou na svazích pohoří nevidíme. O něco později se setkáváme s turisty, kteří sestupují, a nyní je ještě dlouho vidíme jít po cestě, po níž jsme přišli. Z výšky můžeme bez námahy vidět všechny cesty a lidé na nich jsou snadno rozeznatelní. Obráceně to je mnohem těžší.

Když jsme se dívali zdola, mohli jsme si myslet, že tu jsme sami, kdybychom bývali neslyšeli hlasy.

A tak si člověk myslí, že je sám a nikým nepozorován, zatímco jej často nějaký svědek sleduje. Ale co více: Bůh „hledí z příbytku svého“ (Izaiáš 18,4) a vidí ustavičně všechny lidi a sleduje vše, co člověk činí. David řekl k Bohu: „Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka... Aniž ty tmy před tebou ukryti mohou.“ (Žalm 139,2.12)

Nemysleme si, že bychom mohli ujít zkoumajícímu Božímu pohledu! I když nás nikdo z lidí nepozoruje, On nás vidí a ve dni soudu bude vše zjeveno. Proto chtějme už nyní přijít k Němu do světla! „Hospodin patří s nebe, vidí všechny syny lidské. Oči Hospodinovy patří na ty, kteří se ho bojí, a na ty, kteří očekávají milosrdenství jeho.“ (Žalm 33,13.18)

---

20. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

21

říjen

I přivedl jej k Ježíšovi. Jan 1,43

Byl to šťastný den pro Šimona Petra! Nikdy ve svém životě na něj nezapomněl. Přišel k němu jeho bratr Ondřej, který jej hledal, s překvapující zprávou: „Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus!“ A potom jej Ondřej vzal s sebou a přivedl jej přímo k Ježíšovi.

Nemusel svého bratra Pánu představovat. Ježíš věděl, koho před sebou má: „Ty jsi Šimon, syn Jonášův.“ Šimon si možná pomyslel: „Cože, on mne zná? Zná dokonce mé jméno!“ A pak mu Mesiáš řekl, že bude mít ještě jiné jméno: Céfás, což znamená kámen. To byl slavný začátek známosti, která naprosto změnila život mladého rybáře, a to navenek i uvnitř! Rybář, učedník, apoš-

tol, rybář lidí, pastýř duší! Ano, přijít k Ježíšovi a poznat Jež, to je to, co dává životu nový směr a plnou náplň.

Jaká to byla cenná služba, kterou Ondřej svému bratrovi prokázal, když jej přivedl k Pánu! Jak je krásné, když vidíme, jak v této první kapitole Janova Evangelia přichází jeden po druhém do spojení s Ježíšem: Ondřej, „jeden z těch dvou“ (Jan), Šimon, Filip, Natanael. Ježíš Kristus přišel ke Svému lidu (kap. 1,11) a oni nyní směli přijít k Němu!

Avšak co od Něho očekáváme? K těm dvěma prvním se Ježíš obrátil s otázkou: „Co hledáte?“ Nuže, oni hledali Jeho blízkost a jejich život ukázal, že Jež hledali také jako střed pro svá srdce. Jsou potřeby, které může utišit jen Ježíš. A to bylo to, co u Něho našli.

Jestliže chce někdo poznat Vykupitele, tomu bychom rádi zopakovali Ježíšova slova: „Pojďte a vizte.“ (Jan 1,40)

---

21. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

22

říjen

Již tedy konečně nedostatek mezi vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proč raději křivdy netrpíte? Proč raději škody neberete?

---

1. Korintským 6,7

Bůh vidí každou nepravost

Jeden notář formuloval životní zkušenost ze své praxe trochu přehnaně takto: „Advokáta nepotřebuje právo, ale nepravost.“

Proč? Už prorok Izaiáš pozoroval, že „pravda klesla na ulici a pravost nemá průchodu“, ačkoli Bůh lidem stále říkal, že nemají mít dvojí závaží v měšci: jedno těžší pro nákup a jedno lehčí pro prodej. Ne, to nemělo být! Bůh jim přikazoval používat spravedlivou míru, spravedlivé závaží.

Známe to dobře: Malé nespravedlnosti se sčítají ve velkou křivdu. A namísto aby to člověk napravil, zůstává u své křivdy a snaží se všemi prostředky ohnout právo. To je v Božích očích velké zlo.

Ptáte se, co s tím má co společného *Bůh*? Velmi mnoho, neboť On vidí všechno a na nepravost přivede spravedlivý soud.

„Nebot Hospodin Bůh váš, on jest Bůh bohů, a Pán pánů, Bůh silný, veliký, mocný a hrozný, který nepřijímá osoby, ani bere darů, čině soud sirotku a vdově, miluje také příchozího, dáváje mu chléb a oděv.“ (5. Mojžíšova 10,17.18)

---

22. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

23

říjen

Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.

Zjevení 1,3

Kvůli televizi a videofilmům si mnoho lidí už zcela odvyklo číst. Čtení jim připadá být příliš namáhavé. Podívat se na nějaký film je přece mnohem pohodlnější a stejně tak zábavné.

Nuže, Bible je kniha a je nutné si ji přečíst. Nelze se na ni dívat jako na videofilm. Ale její obsah je napínavější než nějaký film. Bible zahrnuje začátek i konec světa. Zvláště dramatické jsou události, které se dějí uprostřed. Tu je Pán, jemuž tento svět patří, od

Svých tvorů přibit na kříž. Poznáváme krvácejícího a umírajícího Krista, který třetího dne vstal z mrtvých. Bible nám dává ale také nahlédnout do budoucnosti. Vidíme Pána Ježíše, jak se k hrůze všech mocnářů tohoto světa vrátí zpět na tuto zem.

Bible je kniha našeho Stvořitele. Zjevuje tajemství našeho života i tajemství celé historie světa. Není to něco obdivuhodného, že nám Bůh dává do rukou černé na bílém Své plány do budoucnosti, Svá varování a Svá zaslíbení? Dříve otevírali lidé tuto knihu s hlubokou úctou. Dnes už lidé téměř nevědí, co je v ní napsáno.

Nenechávejte stát svou Bibli v knihovně! Je to Boží Dopis, který je určen vám! Vezměte jej a čtěte v něm! Pak vám Bůh zjeví, kdo On je.

---

23. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBVA** Dillenburg, SRN

pátek **24** říjen

Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.

Jan 3,17.18

Na podzim roku 1998 zpustošil hurikán „Mitch“ středoamerické země Honduras a Nicaraguu. Mnoho lidí slyšelo varování před blížící se bouří, ale nevěděli, kam by měli uprchnout. Neměli místo, kde by se bezpečně ukryli. Žádná hora nebyla dost vysoká a žádná budova dostatečně stabilní, aby je zachránila. Proto přišly tisíce lidí o život ve vlnách a lavinách bahna.

Svět, ve kterém žijeme, stojí před hroznější bouří, než byl hurikán „Mitch“: před bouří Božích soudů. Nevíme, kdy propuknou. Ale

Bible podává svědectví o tom, že Boží soud postihne tuto zemi, a varuje nás před ním. Bůh nás ve Svém Slově vybízí, abychom se uchýlili do bezpečí. Ačkoli Bůh bude hříšné lidstvo soudit, neboť je svatý a nemůže vidět hřích, postaral se o absolutně bezpečné místo, které může vyhledat každý osobně: Je jím Jeho Syn, Ježíš Kristus.

Pán Ježíš přišel jako člověk na tuto zem, aby byl souzen za naše hříchy a zemřel, abychom my mohli vyjít volni. Obětoval Svůj absolutně svatý a bezhříšný život za nás, a Bůh tuto oběť přijal. Na nás je, abychom tuto nabídku spasení přijali, abychom Bohu vyznali své hříchy a věřili, že Pán Ježíš za nás osobně zemřel. Můžeme Mu pak zcela důvěřovat, že jsme pro věčnost v bezpečí.

---

24. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota

25

říjen

Láska zajisté Kristova víže nás, jakožto ty, kteří tak soudíme, že poněvadž jeden za všechny umřel, tedy všichni zemřeli, a že za všechny umřel, aby ti, kteří živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, který za ně umřel i z mrtvých vstal.

2. Korinským 5,14.15

Pavouk musí urazit velmi dlouhou cestu, když chce utkat svou síť. Šplhá sem a tam ve všech směrech. Při této namáhavé práci stráví dokonce i část své tělesné hmoty, neboť vlákno vychází z jeho nitra. A když tu potom visí hotová síť, může snadno pouhý dotek koštěte zničit pavoukovo umělecké dílo! Často je přítom i pavouk svržen na zem a končí svůj život pod nohou domácí paní.

Není to podobné námaze lidí? Snaží se získat dobré postavení v povolání, snaží se užít tisícerych rozptýlení. Nasazují všechny své schopnosti a často dokonce i své zdraví, a když se domnívají, že dosáhli svého cíle, poznávají, že to všechno je jen pavučina. „Veliké jsem skutky činil,“ píše Šalomoun, „vystavěl jsem sobě domy... vzdělal jsem sobě zahrady a štěpnice... nashromáždil jsem sobě také stříbra a zlata. – A aj, všechno marnost a trápení ducha.“ (Kazatel 2,4–11)

Musíme se naučit, že všechno, co činíme, nelze měřit měřítkem časnosti, nýbrž mírou věčnosti. „Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, své pak duši uškodil?“ (Matouš 16,26) Věčné spasení duše lze získat vírou v Ježíše Krista, Spasitele světa.

---

25. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle **26** říjen

Skrze něhož i přístup máme prostřednictvím víry k této milosti, v níž stojíme, a chlubíme se v naději slávy Boží.

Římanům 5,2 (přel.)

Myšlenky k Epištole Římanům

Pro věřící křesťany jsou všechny otázky, které se týkají jeho *minulosti* – jeho životní vlna, jeho nepřátelství proti Bohu – vyřešeny Ježíšovým dílem smíření. Je ospravedlněn z víry a má pokoj s Bohem.

Ale jaké je jeho *přítomné* postavení před Bohem? A jaká *budoucnost* ho čeká?

Boží slovo nám zde říká, že věřící stojí v milosti, neboli v Boží přízni. Druhým výsledkem ospravedlnění je ustavičné požehnání pro

křesťana, jenž má skrze Pána Ježíše Krista přístup k této milosti, ano, přístup k Bohu samému. Neboť Kristus trpěl, aby nás přivedl k Bohu (1. Petra 3,18).

Boží milost, nebo přízeň – ne Boží zákon – je nyní vládnoucí zásadou pro křesťana a jeho život v *přítomnosti* (srovnej i s kap. 6,14).

Pro *budoucnost* má věřící naději Boží slávy. „Nadějí“ není míněno nějaké optimistické, ale přece nejisté očekávání, nýbrž jistota víry křesťana, že jednou obdrží to, co mu Bůh zaslíbil. Je to ještě budoucí, věřící to ještě „nevidí“ (srovnej s kap. 8,24.25), ale ví, že to obdrží.

Věřící bude u Krista v bezprostřední Boží blízkosti, v „domě Otce“; a Kristus chce sdílet Svoji slávu se Svým lidem (srovnej s Jan 14,2–3; 17,24; 1. Jana 3,2). To je výsledek ospravedlnění – veliký dar! A křesťan se tímto darem chlubí.

(pokračování příští neděli)

26. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **27** říjen

Pavel, služebník Jezukristův, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího... Všechněm, kteříž jste v Římě, milým Božím, povoláným svatým: Milost vám a pokoj od Boha.

Římanům 1,1.7

Slovo „svatý“ dostalo v naší době špatný zvuk. Někteří lidé je používají dokonce jako nadávku. Zpravidla však lidé rozumí pod označením „svatí“ zvláště dobré lidi, kteří si v ranně křesťanských sborech získali zásluhy. V jedné knize je možné číst, že uctívání svatých patří k velkým vynálezům křesťanství. Pohlédneme-li však blíže, vidíme, že mnozí z těchto svatých byli v základu vzato poustevníci nebo podivní lidé. Někdy je dokonce na místě pochybnost, zda skutečně dosáhli Božího zalíbení.

Boží slovo, Bible, rozumí pod „svatými“ zjevně něco docela jiného. Kdo z nás by oslovil křesťany v Římě, v Korintu nebo na jiných místech jako svaté? Bible je však takto nazývá. Přirozeně že jimi nebyli na základě svých zásluh. Křesťané v Římě byli spíše *od Boha povoláni*, jak to apoštol píše v našem dnešním biblickém verši.

Tito lidé byli od přirozenosti hříšníci jako všichni druzí lidé. Ale skrze Ježíše Krista vlastní odpuštění svých hříchů, jsou očištěni od své staré zlé bytosti a obdrželi nový, věčný život. K tomu nemohli přispět ničím jiným, než jen doznáním, že jejich život před obrácením k Bohu byl pro Boha naprosto bez užitku. Nyní od nich Bůh ovšem očekává, že povedou jiný život, že se budou držet *oddělení* od všeho, co Boží slovo označuje jako zlé. Takové lidi nazývá Bůh svatými. Křesťané jsou jakoby „rezervováni“ k užitku pro Boha. A přesně to je míněno slovem „svatý“.

---

27. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý

28

říjen

**Srdce člověka přemýšlí o cestě své, ale
Hospodin spravuje kroky jeho.**

Přísloví 16,9

Před nějakou dobou vzbudil velký rozruch případ 23-leté studentky. Na cestě západní Afrikou se nakazila tak zvanou horečkou Lassa. Už v posledních dnech své cesty se necítila dobře, a proto se vrátila do Německa dříve, než bylo původně plánováno. Ani několikadenní intenzivní léčení už nepomohlo. Zemřela brzy na novou a zároveň velmi agresivní variantu viru Lassa.

Umíme si představit, s jakým vzrušením a radostí jela tato dívka do Afriky, aby provedla zkoumání pro své studium, a pak si užila trochu dovolené. Jistě „neplývala“

myšlenkami na to, že by to mohla být její poslední cesta.

Ale nemusí to být vždy taková výjimečná událost. Stačí i „obyčejná“ autonehoda, o které ani tisk nepíše, aby nám připomněla, že své životní cesty nedržíme sami v rukou.

Jak pravdivé je Boží slovo: Člověk může si ce svoji cestu vymýšlet a plánovat, ale nakonec je to Bůh sám, jenž vede a předem zná každý krok. Nemáme tušení, zda ta studentka znala Ježíše Krista jako svého Pána. Avšak každý, kdo Jej přijal za svého Zachránce, může jít svou cestou v důvěře v Něho, neboť ví, že On má před očima vždy dobré věci pro ty, kteří Mu náležejí.

Ani věřící křesťan nemá slib, že jeho život bude vždy „ružový“. I pro něho tu jsou těžkosti, nehody a nemoci. Ale zná svého Zachránce a smí Mu důvěřovat, neboť Ježíš Kristus se za něho sám dal na kříži Golgoty.

---

28. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa

29

říjen

Ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne.

Jan 10,27

Pane, pane, otevři nám. A on odpověděv, řekl: Amen pravím vám, neznám vás.

Matouš 25,11.12

Umíme si představit větší protiklad, než že Pán Ježíš Kristus o určitých lidech řekne „Já je znám“ a o druhých „Neznám vás“?

Dnes je Mu známé každé stvoření. Vystává otázka, zda tě zná jako „ovci Svého stáda“? Jestliže ano, nemůžeš si přát nic lepšího. Nejenom že On tě zná, nýbrž i ty smíš slyšet Jeho hlas, můžeš Ho následovat a víš, že máš věčný život. Žádný nepřítel tě

od Něho nemůže odloučit. Máš ujištění dobrého Pastýře: „Aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.“

Ale komu platí slova: „Neznám vás“? Pán to říká „bláznivým pannám“, které neměly olej ve svých lampách, když přišel ženich, a které potom klepaly na zavřené dveře. Dobré poselství, že Bůh chce hříšníky spasit, nebude zvěstováno neustále. Čas Boží milosti jednou skončí, a to velmi brzo. Bůh to v Bibli oznámil.

Ten, kdo v rozhodný moment nepatří ke stádu dobrého Pastýře, je přirovnáván k průvodkyni ženicha, která sice má lampu, ale nemá olej, to znamená že se navenek k Němu přiznává, ale nemá nový život z Boha. Všichni pouzí vyznavači budou věčně venku přede dveřmi, které pak zůstanou provždy zavřené. Na jejich volání odpovídá Pán hroznými slovy: „Neznám vás.“

---

29. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **30** říjen

**Dobrý jest Hospodin, silou jest v den
ssoužení, a zná ty, kdož v něho doufají.**

Nahum 1,7

Zná Pán ty, kteří jsou jeho.

2. Timoteovi 2,19

V jednom anglickém městě otevírala královna za přítomnosti velké delegace budoucích žáků novou školu. Když byl slavnostní akt u konce, jedno malé děvčátko se hořce rozplakalo. „Co se stalo?“ ptala se jí učitelka. „Cožpak jsi neviděla královnu?“ – „Ale ano,“ odpovědělo dítě, „ale královna neviděla mne.“ Královna přirozeně nemohla pohlédnout na každé dítě v zástupu, ale to děvčátko bylo ještě příliš malé na to, aby tomu rozumělo.

V době počítačů se může i nám snadno stát, že se cítíme být už jen prostými čísly, např. u sociálního pojištění, u banky, možná v nemocnici nebo i jinde, kde jsme jinak bezejmenní mezi mnohými dalšími. Z toho lehce povstává dojem, že o nás nikdo nedbá, neboť se zdá, že nikoho nezajímáme.

Ale není tomu tak. Je Jeden, jenž ví, kdo jsem. Zná mne jménem a slyší i můj nejmenší vzdech. David, který to velmi dobře znal, řekl: „Chození mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest svědom jsi. Než ještě mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všecko víš.“ (Žalm 139,3.4)

Pán Ježíš Kristus, ten dobrý Pastýř, volá Své ovce jménem (Jan 10,3). A pro Boží lid jsou napsána slova: „Povolal jsem tě jménem tvým.“ (Izaiáš 43,1)

Vyplatí se patřit takovému Pánu a žít ve šťastném vědomí o Jeho osobní péči.

---

30. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek

31

říjen

Toto jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.

Jan 17,3

Mše za mrtvého je u konce. Pohřeb má bohatý statkář. Z kostela vyšel farář s ministrantem, a protože mezi kostelem a hřbitovem bylo třeba jít několik minut pěšky, dal jsem se cestou s farářem do hovoru.

Zemřelý byl po desetiletí mým dobrým zákazníkem. Vyprávěl jsem panu faráři, že jsem křesťan a panu R. jsem často zvěstoval evangelium. Stále znovu jsem mu představoval Krista, říkal jsem mu, že Jej potřebuje jako svého osobního Spasitele a Vykupitele, že je bez Krista ztracen.

Vždycky pozorně naslouchal, zvláště v době, když ležel v nemocnici. Být křesťanem jen navenek, tak jsem mu to řekl, je příliš málo, člověk musí vlastnit Ježíše Krista osobně, neboť to rozhoduje o všem. Zda zemřelý Krista také skutečně vírou uchopil, nemohl jsem, žel, panu faráři říci.

Dosáhli jsme hřbitova a farář přistoupil k otevřenému hrobu. Pak jsem nevěřil svým uším! Neboť začal svou řeč slovy: „Na cestě ke hřbitovu jsem měl rozhovor s jedním mužem, který pana R. dobře znal...“ A pak vyprávěl téměř doslova to, co jsem mu o zemřelém řekl. Končil slovy, že ohledně věčnosti se vše rozhoduje jedině a pouze u Ježíše Krista.

Z mnoha smutečních hostů ani jediný neodmítl evangelizační spisek.

---

31. říjen 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN